

ELLIS WEINER: LEVELEK ALASZKÁBÓL

Kedves Bill!

Még túlságosan kevés idő telt el, ezért nem is kaphattam választ tőled az előző levelemre – arra, amelyben megírtam, hogy minden utálatossága ellenére elszegődtem dr. Joel Fleischmanhoz másodasszisztensnek. De a dolgok meglehetősen érdekes fordulatot vettek, ezért gondoltam, tudatom veled az újabb fejleményeket.

Ma álltam munkába az 5-től éjfélig tartó műszakban. Fleischman futólag megismertetett a karto-tékrendszerrel. Legalábbis elkezdte, de fél perc után mindketten feladtuk a próbálkozást. Kiderült, hogy Marilyn tökéletesen áttekinthetetlen módszer szerint vezeti a kartotékokat, a betegek adatait satöbbit, és a dossziéokra olyan apró indián jelképeket helyez el, amelyeknek csak ő tudja az értelmét. Hát jó.

Betelepedek tehát az íróasztal mögé, hogy fogadjam a páciensek végtelen áradatát. Tudom, hogy ha jobban belegondolsz, csodálkozva megkérdezed: „Hány betege lehet egy orvosnak éjfél-tájt, egy kicsi – sőt mikroszkopikusan parányi – városban?” Hosszú történet. Fogadd el tényként, hogy ebben a városban egy furcsa természeti jelenség miatt a szó szoros értelmében senki sem alszik, így aztán nem lehet megkülönböztetni az éjszakát a nappaltól, legfeljebb úgy, hogy néha világos van, néha meg sötét.

Beengedem az első páciens, egy előredülledő sörhasú, nagy böhöm favágót. Kötelességszerűen bekísérem a rendelőbe. Hiszen azért volnék itt ugyebár. Fleischman odafordul a beteghez. – Szóval, Roy. Megint kiment a térde?

Mármost ezek a favágók kiszámíthatatlan népség. Némelyikük lyukat beszél a hasadba, némelyikük meg nem mond többet évente tíz szónál. Emberünk az utóbbi kategóriába tartozott. – Sajog a belem.

- Milyen jellegű a fájdalma?
- Szúrós. A gyomromban meg lejjebb.
- Mikor kezdődött?
- Délután.
- Van valami elképzelése, hogy mi okozhatta? Gyanús étel, hirtelen fellépő stressz...
- Lenyeltem valamit.

Csend. Végül Fleischman buzdítólag azt mondja: – Na, ki vele! Mit nyelt?

- Monopoly játékfigurákat.

Kirobban belőlem: – Házakat vagy szállodákat? – Roy rezzenetlen fapofával néz rám. – Mind a kettőt. Meg a cilindert, a vasalót és azt a kis bizgentyűt.

- A dobókockát? – kérdezi Fleischman.
- A sportkocsit.
- Ezek nem fémből készülnek? – kérdezem.

Roy vállat von. – Bádogból – mondja kicsinylőleg, mintha azt akarná mondani, hogy a bádog vékony, jószerivel enni is lehetne. – A házakat meg a szállodákat műanyagból csinálják.

Fleischman arca görcsbe rándul – nem is tudom, mitől: az iszonyattól vagy a hitetlenkedéstől?

- Hány házat és szállodát evett... ízé... nyelt le?

Roy félrenéz, és vállat von. – Öt vagy hat házat, két-három szállodát.

– Nem akarok illetéktelenül kíváncsiskodni... de megtudhatnám, hogy miért? Nem bírta kivárni, míg kihűl a pattogatott kukorica?

– Az asszony miatt. Állandóan ő nyer. Én megveszek mindent, amire rálépek, és a végén az övé az összes vasút. Teljesen kicsinál. Kitty lép rá az „Ingyenes parkoló” kockára, én soha. Úgy terpeszkedik el rajta, mintha a személyes tulajdona volna. Nem bírtam tovább!